

Rozjímanie na štvrtok 31. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 31.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú:
tajomstvo, že Boh je
milosrdenstvo; Boh nám rád
odpúšťa; odpustenie, ktoré
nachádzame vo svätej spovedi.

„AK MÁ NIEKTO z vás sto oviec a
jednu z nich stratí, nenechá tých
deväťdesiatdeväť na púšti a nepôjde
za tou, čo sa stratila, kým ju
nenájde?“ (Lk 15, 4). Keď dnes
počúvame tieto slová, môžeme byť
naplnení vďačnosťou Bohu za

spomienku na toľké chvíle, keď sme pocítili Božiu stálosť, keď nás hľadal, lebo sme sa stratili. „Hovorím vám,“ pokračuje Ježiš, „tak bude aj v nebi väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú“ (Lk 15, 7). Chceme pochopiť túto „väčšiu radosť v nebi“, o ktorej hovorí Kristus. Aké tajomstvá obsahuje? Prečo sa Boh tak veľmi teší z jedného hriešnika, ktorý robí pokánie? Nezáleží mu viac na našich dobrých skutkoch alebo na našom úsilí dodržiavať jeho prikázania?

Svätý Josemaría sa snažil ponoriť do týchto scén a vychutnať si ich: „Či ste Ho nepočuli hovoriť o ovciach a stádach? A s akou nežnosťou hovorí! Ako sa teší, keď opisuje Dobrého pastiera!“^[1]. Sám svätý Josemaría mal skúsenosť, keď videl podobné scény na vidieku: „Ak si niektorá z

oviec zlomila nohu, ako sa tam hovorí, reprodukoval sa starý známy obraz: pastier ju niesol na pleciach. Videl som tiež, ako pastier – hrubý pastier, ktorý akoby nemal schopnosť nehy – s láskou nesie v náručí novonarodené jahňa“[2].

V skutočnosti nám táto „nebeská radosť“ z nájdania stratenej ovečky odhaľuje pravú tvár Boha Otca, ktorý „všetko odpúšťa a vždy odpúšťa. Keď Ježiš pred svojimi učeníkmi vykresľuje Božiu tvár, opisuje ju výrazmi nežného milosrdenstva. Hovorí, že v nebi je väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad množstvom spravodlivých, ktorí nepotrebujú obrátenie. Nič v evanjeliách nenaznačuje, že Boh neodpúšťa hriechy tým, ktorí sú dobre naladení“[3]. Možno je výzvou pochopiť, že sme to my, kto ako prvý potrebuje Božie milosrdenstvo; že sme to my, kto tým, že sa znova a

znova obraciame k pastierovi,
môžeme rozveseliť celé nebo.

„RADUJTE SA SO MNOU, lebo som našiel ovcu, čo sa mi stratila“ (Lk 15, 6). Božia radosť je nákazlivá. Zhromažďuje všetkých a prosí ich, aby mali účasť na jeho radoosti. Nie je pre nás možné predstaviť si mieru šťastia, ktorú Boh prežíva vo svojej intimite, ale môžeme sa k tomuto tajomstvu priblížiť aspoň s túžbou ísť doň hlbšie. Prečo je Boh taký šťastný, keď nám odpúšťa? Jedným z dôvodov je, že pri odpúšťaní nám nechýba zázrak Božej lásky. Slovo „odpustiť“ v skutočnosti znamená úplne dať, darovať dokonalú obeť. „Čo som ti urobil, Ježišu, že ma takto miluješ?“ pýtal sa svätý Josemaría. „Že som ťa urazil... a že ťa milujem. Milovať ťa: k tomu má smerovať môj život“[4].

Na druhej strane, keď človek prosí o odpustenie, vyjadruje tým, hoci aj nepriamo, mnohé veci urazenému. Často sa vyjadrujú napríklad tieto myšlienky: „Želám si, aby som to neurobil“ alebo „Rád by som obnovil náklonnosť, ktorú sme k sebe mali“. Syn, ktorý prosí o odpustenie, je syn, ktorý miluje svojho otca, dôveruje mu a má ho rád. Bolí ho, že mu spôsobil utrpenie. Prosbou o odpustenie chceme ukončiť situáciu, ktorá spôsobuje hriech, ktorým je práve odmietnutie Božej lásky k nám. Radosť, ktorú prežívame, keď nám je odpustené, keďže je už veľká, je len bledým odleskom radosti, ktorú pociťuje Boh, keď nás prijíma späť do života.

„Autor žalmu 27, obklopený nepriateľmi (...), môže vydať svoje svedectvo plné viery tvrdením: *Ak ma opustí otec a matka, Pán ma zhromaždí*. Boh je Otec, ktorý nikdy neopúšťa svoje deti, milujúci Otec,

ktorý podporuje, pomáha, prijíma, odpúšťa, zachraňuje, s vernosťou, ktorá nesmierne prevyšuje vernosť ľudí, aby sa otvoril rozmerom večnosti“[5]. A nezastavuje sa pri tom. Navyše nám hovorí, že odpustenie je jeho veľkou radosťou.

V SPOVEDI môžeme prehĺbiť toto tajomstvo Božej radosti a blaženosti. „Pane, ty vieš všetko. Ty vieš, že ťa milujem“ (Jn 21, 17). Touto alebo podobnou vetou Ježišovi hovoríme, že aj keď to niekedy naše skutky trochu zakrývajú, v hĺbke duše Ho milujeme. Je pravda, že vyznávame svoje hriechy, ale predovšetkým vyznávame jeho dobrotu, lásku a milosrdenstvo. Nič si nezaslúžime, a predsa sa odvážime prosiť o odpustenie. Hoci sme si na to možno zvykli, v skutočnosti vyznaním svojich hriechov vzdorujeme ľudskej

logike a sme plne uvedení do Božej logiky. Vzdávame sa úsudku, ktorý inštinktívne vynášame o svojom živote, aby sme nechali posledné slovo Bohu.

A ten výrok je priamočiary:

„Vyhlasujem ťa za nevinného.“ V tom istom procese vidíme, ako Kristus berie na seba našu vinu, naše hriechy a zodpovednosť, ktorá je naša. On nesie naše hriechy, aby nás od nich oslobodil: „On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše neprávosti, na ňom je trest pre naše blaho a jeho ranami sme uzdravení“ (Iz 53, 5). „Odpustenie nie je ovocím nášho úsilia, ale darom, darom Ducha Svätého, ktorý nás naplňa očisťujúcou milosťou a milosrdenstvom, ktoré neprestajne prúdi zo široko otvoreného srdca ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Krista“[6]. A akoby to nestačilo,

hovorí nám, že Ho to naplňa
radosťou. Kde niečo podobné videl?

Odvzdať druhým, keď je to vhodné,
existenciu tohto daru, je znakom
toho, že si ho vážime a sme zaň
úprimne vďační. Môžeme prosiť
Pannu Máriu, aby sme boli apoštolmi
spovede, aby sme priblížili našich
priateľov k objatiu Božieho
odpustenia.

.....

[1] Svätý Josemaría, *Poznámky z
rodinného stretnutia*, 13-III-1955.

[2] Svätý Josemaría, *Listy* 27, bod 22.

[3] František, *Audiencia*, 24-IV-2019.

[4] Svätý Josemaría, *Apuntes íntimos*,
5, 358-359, 29-X-1931.

[5] Benedikt XVI, *Audiencia*, 30-
I-2013.

[6] František, *Audiencia*, 19-II-2014.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/stvrtok-31-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/stvrtok-31-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (22.03.2026)